

Svět porazil Henley

Vítání olympijských vítězů před radnicí v Třeboni.

Zleva: LUSK, HAVLIS, MEJTA, JINDRA.

Sokolské noviny č. 34 – 22. 8. 1952
Gustav VLK

Ti chlapci z Třeboně, jimž za olympijské vítězství museli v Helsinkách zahrát naši krásnou hymnu a ještě vztyčit československou vlajku na stožár nejčestnější, se právě před dvaceti lety narodili, když jsem dostal poprvé příležitost zabrat závodním veslem. Veslařství je krásný a zdravý sport, ale potřebuje svoje: jednak vodu, kde se dá cvičit a jednak lodě. To další je také potíž, ale pomíjející jak život ukazuje. To je čas! Sotva o jiném sportu lze mluvit jako o přísné řeholi a sotva jiné závodění a příprava si vyžádá tolik času jako veslařství. To proto, že na jeden čas se váže celý kolektiv, že celá posádka musí cvičit současně, musí současně pracovat, myslet, bojovat. A to byl kámen úrazu — žádný z těch čtyř nadšenců, kteří jsme vydrželi dva či tři měsíce den co den potom a mozoly odpovídat na věčné výzvy instruktorů — nezapomenutelného Lojzy Vondřicha a Juraje Cyphellyho — u vesla nevydržel. Denní starosti nás odtáhly...

Ale poznal jsem život ve veslařském klubu, ve VK Blesk, v našem nejstarším, a veslaři patřili k mým nejlepším kamarádům. A proto jsem si vždy nesmírně cenil každíčkého úspěchu svých přátel a zvláště pak úspěchu mezinárodního. Těch nebylo mnoho, i když byly! Na několika mistrovstvích Evropy jsme končili tradičně na třetím místě buď ve skiffu (nejdříve Zinke a potom Straka) či v osmách (Roudnice). Na olympijských hrách jsme se neuplatnili, často proto, že nebyly prostředky k účasti. Ale že umíme veslovat, dokázali naši již v roce 1897, kdy Kejř (VK Blesk) zvítězil v „mistrovství Adrie“. Ale ještě více si musíme cenit vítězství čtyřky ČVK Praha (Novotný, Gerhard, Kabrna, Wihan, kormidelník Mulač) jež v roce 1922 vyhrála mezinárodní závod v Lutychu na trati 75 km v čase 8:11:03 hod., o více než hodinu před ostatními soupeři! To byl hotový veslařský maraton, jaký se dnes již asi sotva jezdí.

A právě v té době, kdy jsem se o veslařství zajímal nejintenzivněji, vzplála v naší veslařině velká bitva theoretiků — máme veslovat starým ortodoxním stylem či podle Fairbairna? A shodou okolností lounský Zavřel dostal příležitost závodit několik let po sobě v Henley, na královské regatě, a tak naši veslaři žili duchem a řečmi více na Temži než Vltavě.

Byla to taková doba, že v našich novinách jsi se dočetl podrobnějšího referátu z utkání Oxford — Cambridge než z Primátorek.

A právě v té době začali veslovat v Třeboni. Na Světu rok co rok pořádali velké závody, zdařilé, i když domácí startovali jen v rámcových jízdách. Závodům přihlížela treboňská mládež a jistě mezi nimi i bratři Mejtové, Lusk, Jindra, Havlis. Na širých prostorách Světa měli treboňští nádhernou příležitost užít „ostrých“ dosyta. Nevadil jim ani parník, ani jez, a ani stovky koupáčů, jak se s nimi shledáváš od Troje až ke Zbraslavi na naší stříbropěnné. Měli i loď, pravda, v Helsinkách prý ji všichni ostatní obdivovali jako museální kousek, ale posádka si s ní rozuměla! A navíc měli chlapci i to, co všem ostatním před nimi chybělo — jasnou hlavu a pohodu k cílevědomé práci. Nebyli zatíženi teorií ani úctou k Henleyi. Věřili sami sobě! A žijí dnes v podmínkách, které jsou naprosto odlišné od dřívější. Před dvaceti lety by truhlář Havlis měl sotva čas a náladu na

veslařinu, zrovna tak jako klempíř Lusk. Byla tehdy krize a veslařství bylo sportem výhradně studentským. Dnes již patří opravdu všem.

A tak vítězství československé čtyřky v Helsinkách na XV. olympijských hrách je nejen skvělým úspěchem naší tělovýchovy a sportu. Ono je především přesvědčivým ukazatelem, jak se pro nás svět změnil, jak můžeme i ve sportech „tradičně“ i „mateřsky“ patřících na Albion či západ, v nichž jsme se kdysi odevzdaně cítili vděčnými učedníky, dnes vítězně rozvíjet svoje schopnosti a sílu. To potvrdilo i další jedinečné vítězství — olympijský triumf Jurije Tjukalova, leningradského skifaře, jenž zvítězil před celou elitou vyrostlou na Temži a vodách Austrálie i Ameriky. Nebyl to jen treboňský rybník Svět, který porazil na hlavu uctívání temžské Henley. Ale byl to svět nový, svět lidí, kteří konečně dostávají rovné podmínky žít lepší a šťastnější život, jenž zvítězil nad starým světem, kapitalistickým, ve kterém radost a možnosti patří jiným než starost, bída a lopota. Třeboňáci dokázali, že naše možnosti rostou a porostou!